

Respect Alte cărți de Philip Womack:

Cealaltă carte
Eliberatorii

A doua carte din seria

☼ CALEA TENEBRELOR ☼

UMBRA REGELUI

Philip Womack

EDITURA
UNICART

DESPRE AUTOR

PHILIP WOMACK a fost educat la Lancing College din West Sussex și Oriel College din Oxford. *Regele Frânt* este al treilea roman al său pentru copii și a fost scris după *Cealaltă carte* și *Eliberatorii*, apreciate de către critici, care l-au comparat cu Alan Garner, John Masefield și MR James.

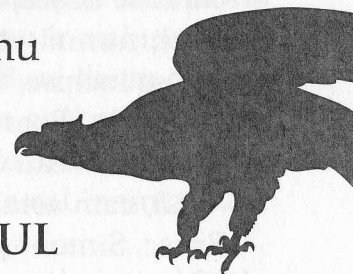
Philip a contribuit la First Story și, în momentul de față, este scriitor-rezident la St Augustine's C of E High School din Kilburn. Locuiește în Londra cu soția sa, Tatiana von Preussen, și cu terierul lor.

CUPRINS

Pe tărâmul Regelui Frânt	11
Despre Pike	26
În drum spre oraș	31
Cartierul Blindings	37
Regele dansează	48
Doamna Cerb	66
Cei binecuvântați	76
Templul din peșteră	86
Camera minunilor	92
Casa intendentului	104
Calea dintre lumi	121
Lumea de mijloc	126
Omul zburător	138
Ceremonia de scindare	148
Retragerea în pădure	166
Turnul se prăbușește	174
Portul Notus	185
Limbajul șerpilor	197
Misiunea diplomatică din tărâm	206
Sfâșierea	216
Statuia sfărâmată	236
Cade umbra	247
Lumile vor muri	259

Capitolul unu

PE TĂRÂMUL REGELUI FRÂNT

- **R**EPEDE! ICNI SIMON.

O trase pe Flora în jos, în spatele unei formațiuni stâncoase care se ridica mohorâtă de-a lungul drumului, acolo unde căzuseră prin portal.

- La pământ! Vin soldații!

Făcuseră numai câțiva pași de la locul în care pătrunseseră pe țărâmul Regelui Frânt, prin ruptura dintre fibrele universului. Simon se răsuci ca să verifice dacă portalul rămăsese deschis. Era, într-adevăr, și văzu prin el luminișul din Sussex pentru o fracțiune de secundă. Acolo, sub clar de lună, într-o altă lume, se afla prietenul lor Giles Cuthbertson, prăbușit în genunchi.

Giles se mișcă, îi observă și dădu să pornească spre ei, numai că, imediat ce ajunsese la portal, acesta se închise, fără nicio urmă că ar fi fost vreodată acolo. Poarta spre casă era acum ferecată și habar n-aveau cum urmau să o mai deschidă.

- Păi, cam asta e atunci, spuse Flora.

Brusc, Simon își dădu seama că o putea vedea pe Flora.

- Nu mai suntem invizibili. Umbra a dispărut!

- Fac pariu că nu rezistă între lumi, spuse Flora.

Mai important e cum ne întoarcem.

Simon se gândi repede.

- Cu sferele-de-umbră, fiecare dintre noi mai are câte două. Și încă avem cornul de vânătoare și sabia-de-soare. Ele ne-au adus aici și tot ele ne-ar putea duce înapoi. Dar hai să nu ne gândim acum la asta. Uite!

Se lumina, fiindcă deasupra lor răsărea un soare argintiu, răspândind o strălucire stranie și oarecum caldă. „Probabil că e o stea”, se gândi Simon. „Probabil că ne aflăm pe o altă planetă. Într-o altă lume, poate chiar în altă galaxie, de fapt ar putea fi o cu totul altă dimensiune.”

Se aflau într-o depresiune mică și stâncoasă, lângă un drum negru, scânteietor. De jur împrejurul lor erau răsfirați bolovani ascuțiți. În depărtare, spre nord-vest, se înălțau turnurile din sticlă neagră ale unui oraș înconjurat de ziduri, pe ale căror creneluri fluturau flamuri și drapele.

În stânga lor, peste câmpia aridă și întunecată ce se întindea spre oraș, năvăleau în valuri o sută de soldați ai unei companii conduse de un cavaler călare, înarmat și care purta un coif prevăzut cu aripi metalice de fiecare parte. Pe drum, în dreapta lor, o trăsură trasă de un fel de cal înainta încet spre oraș.

- Unde e Pike? șopti Simon, puțin intimidat la vederea soldaților înarmați. A venit după noi? A reușit oare să ne urmeze?

Un sunet nedeslușit îi făcu să se întoarcă și îl văzură pe băiatul palid, cu părul negru, care-i salvase de atâtea ori de la pericol, întins pe spate și parțial ascuns de un fragment ascuțit de piatră. Agitată, Flora îl trase de mânecă pe Simon și dădură fuga la el. Pike avea ochii închiși și era inert. Flora îl ciupi de obraz, dar el nu dădu niciun semn că ar fi simțit ceva, cu toate că respira superficial. Simon își aduse aminte că avea o sticlă cu apă în rucsac, o găsi și îl stropi, însă Pike tot nu se clinti.

Încercară să-l așeze cât mai confortabil, reze-mându-i capul de o parte mai netedă a stâncii, în spatele unei creste micuțe, unde era ferit de vânt și de privirile celor care ar fi trecut pe drum. Apoi se întoarseră. De-aici se vedea toată câmpia. Nu departe de locul în care stăteau ghemuiți, se afla o stâncă înaltă, geamăna celei de lângă care plecaseră din lumea lor. Prin spatele ei trecea un pârau șerpuit, care se repezea să se alătore unui

râu mai mare ce curgea spre sud. Întreaga zonă era împrejmuită de dealuri, care se înălțau spre munții cu vârfuri albe ce păreau să se facă una cu cerul. Păsări bizare, cu cercuri albe în jurul ochilor și cu ciocul roșu, se auzeau țipând deasupra lor. Aveau conturul estompat și cenușiu, precum șarpele-umbră cu care se luptaseră Simon și Flora cu câteva zile în urmă.

Însă orașul era cel care domina absolut orice. Era complet înconjurat de un zid cu turnuri negre care se înălțau spre cer și în sticla cărora se reflecta lumina. Alte două turnuri, mai mari, se ridicau din centrul orașului, marcând conturul dezolant al unei citadele fortificate, în vârful unui delușor.

- Așadar, asta e, spuse Flora. Suntem pe tărâmul Regelui Frânt. Și eu care credeam că există doar în cărțile pentru copii... Dar e real, totul e real. Iar Regele Frânt îl ține prizonier pe Johnny. Se șterse la nas cu mâneca gecii de piele a fratelui ei, înainte să adauge: și pe Anna.

Simon evaluează rapid situația. Soldații erau aliniați acum într-o piață îngustă, în rânduri de câte zece. Păreau să aștepte un ordin de la comandantul lor, cavalerul, care călărea un cal cu coarne lungi și subțiri.

- Unde naiba suntem? șopti Flora, strângându-și mai bine geaca în jurul ei.

Se simțea cumva mai ușoară, ca și cum i-ar fi lipsit o parte vitală din ea, și îi era foame.

Mirosul gecii îi readuse în minte imaginea vie a lui Johnny, deșirat și cool, întins pe patul lui, peste pătura cu steagul britanic, citind cărți de filosofie și fumând.

- Sper că nu în iad, spuse Simon. E prea frig. Briza răcoroasă îi ciufuli părul.

- Și nu sunt nici draci, spuse Flora, uitându-se la calul cavalerului.

- Încă, răspunse Simon încet.

O altă procesiune, de data asta de călăreți, venea dinspre oraș, aparent pentru a li se alătura soldaților. Numai căruța se îndrepta spre oraș.

- Ar fi bine să nu fim văzuți, continuă Simon. Nu știm în cine putem avea încredere. Cum ajungem la Regele Frânt? Soldații ăia ne-ar putea face orice. N-avem cum să mergem la ei, ca să le cerem să ne ducă la rege, nu-i așa?

- Ne-am îndeplinit sarcinile, spuse Flora. Asta a spus mesagerul. Îndepliniți sarcinile și vă recuperați frații!

- Nu cred că va fi atât de simplu, îi răspunse Simon.

Cu numai câteva zile în urmă, acasă, lângă mare, recitase versurile care provocaseră toate aceste consecințe, iar acum le auzi spontan în minte:

„Îl invoc pe Regele Frânt.

De trei ori cu spatele dai roată.”

Frica îi pătrunse în oase și-l făcu să-și lipească fruntea de stâncă. Își aduse aminte cât de energică fusese sora lui, Anna. Spusese poezia ca s-o sperie, iar ea fusese răpită și adusă pe acest tărâm. Își aminti și de emisarul aurit, călare pe cerbul cu aripi – cerbul înaripat, cum numise el frumoasa și delicata creatură – care apăruse din senin și le spusese ce aveau de făcut pentru a-i salva pe Anna și Johnny.

„Pentru a vă recupera frații, trebuie să înghițiți umbra, să furați soarele și să despicați aerul...”

„Și am făcut toate aceste lucruri”, se gândi Simon, „ca să ajungem în Regatul Frânt. Am înghițit umbra și am obținut sferile-de-umbră. Am furat soarele și am câștigat sabia-de-soare. Am despicat aerul cu cornul de vânătoare și toate astea ne-au adus aici.”

Simon se ridică de pe piatră. „Suntem abia la început”, își spuse el. Presimțea că aveau de parcurs un drum lung, care se întindea în fața lui, la nesfârșit, prin ceața densă. Deodată, copleșit de spaimă și, totodată, de gândul că s-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată acasă – și, cu atât mai puțin, să-i găsească pe frații lor – își prinse capul în mâini. Ce să facă oare? Nu aveau niciun plan, nici cea mai vagă idee unde să se ducă.

Flora se prăvăli lângă el.

– Și cavalerul care ne urmărea? Sir Mark, Cavalerul Lebădă. A venit aici, după noi?

– Sper că nu, spuse Simon, aducându-și aminte de sinistrul ajutor al Regelui Frânt.

Cu mare grijă, mai aruncă un ochi peste creasta stâncilor. Pe râu plutea o lebădă și Simon o privi precaut, amintindu-și cum îl atacase sir Mark, deghizat astfel, în bucătăria casei lui. Lebăda se îndepărtă, văzându-și de-ale ei, iar Simon, cu gândul la figura crudă a cavalerului, se simți ușurat fără să vrea.

Căruța se apropia încet-încet de ei și, de-abia acum, Simon văzu că aceasta era trasă de un cal cu coarne de berbec, al cărui trup alb-negru era lat și greoi. Obosit, animalul suflă blând aer pe nări și își scutură coama. Pe capra căruței stătea aplecat un bărbat, cu capul acoperit de o glugă, care ținea frâiele lejer în mână. Din când în când, lovea calul încornorat cu un mic bici, însă animalul nu înainta cu mai mult spor.

Când căruța trecu pe lângă ei, Simon îl scoase din buzunar pe Levit, micul cerb aurit, înaripat, pe care îl primise de la emisari. Levit nu strălucea deloc. Arăta ca un simplu bibelou metalic, precum cel pe care îl ținea bunica lui Simon pe policioara căminului.

– Mișcă? Îți zice că putem avea încredere în căruțaș?

Flora gâfâia, sufocându-se. Simon clătină din cap.

– Poate că lucrurile din Tărâmul Aurit nu funcționează în lumea asta.

Simon ar fi vrut ca Levit să se trezească la viață. Îi mângâie aripile strânse și îi dădu un pupic pe nas. Apoi îl lipi de umflătura de pe obraz, acolo unde-l lovise emisarul în prima zi, lângă mare. Oare își imagina el sau creatura începea să se clintească? Așteptă o clipă, dar nu se întâmplă nimic, așa că îl băgă pe Levit la loc, în buzunar. Flora stătea cu capul între genunchi și Simon se aplecă spre ea, șoptindu-i numele. Clipind, Flora ridică privirea și își înghiți lacrimile.

- Cum te simți? o întreabă Simon.

- Păi... e adevărat! În tot acest timp m-am gândit că poate e un vis, chiar și atunci când fugeam de Cavalerul Lebădă, dar uite, suntem aici! Nu cred că sunt în stare să fac față cum trebuie.

- Nu-i nimic, spuse el, deși nici el nu credea ce spunea. Mai e un pic. Orașul ăla trebuie să fie orașul Regelui Frânt. Nu-l recunoști din carte?

Flora încuviință.

- Uită-te la hartă!

Simon găsi harta din piele umană și Flora își făcu loc lângă el.

- Probabil că există ziduri între lumi, continuă ea, sporovăind ca să-și mascheze starea de agitație, și sabia-de-soare, cornul de vânătoare și sfera-de-umbră reușesc cumva împreună să producă un spațiu între ele. Mă întreb cum funcționează, fizic vorbind. Lumină, sunet și întuneric. Zidurile s-au prăbușit. Vezi? Ca la Ierihon.

Simon netezi harta din piele de om pe pământul neregulat. În stânga se vedea un cerc verde.

- Probabil că de-acolo venim noi. Bănuiesc că va trebui să ne întoarcem aici, ca să ne putem duce acasă. Uite!

Arată spre piatra înaltă din apropiere.

- Probabil că asta e punctul de legătură dintre lumi. Și asta, continuă el, arătându-i o linie pe hartă, reprezintă drumul care duce spre oraș.

Orașul era pe partea dreaptă a hărții. În centru se afla un punct negru, care pulsa.

- Iar aici sunt ei.

Simon fu însuflețit de un fior.

- Am ajuns!

- Aproape, spuse Flora, apoi continuă cu un ton serios și pus pe treabă: Acum se pune problema cum ajungem în oraș? Și ce facem cu Pike?

Pike zăcea, cu capul ușor înclinat, de parcă leșinase în urma unei lovituri.

- Hai să pornim într-o misiune de recunoaștere mai întâi, spuse Simon. Apoi mai încercăm o dată să-l trezim.

Se uitară amândoi pe furiș peste stânci. Pe câmpia lată și întunecată din fața lor, cavalerul călare se adresa trupelor de soldați. Soarele argintiu urcase mai mult pe cer și umbrele se scurtaseră. În lumina albă sclipeau topoare și săbii. Îl auziră pe cavalerul călare dând ordine:

– Atacați pământul! Atacați copacii! La ordinul regelui!

Soldații se împrăștiară. Jumătate dintre ei alergară, strigând, spre un pâlc de copaci mic și ogârjit. Copacii aveau frunze negre-movulii și scoarță neagră. Ceilalți soldați începură să fugă în cerc, atacând pământul cu săbiile.

– Ce tot fac acolo? întrebă Flora.

Vânturând săbiile în aer, uitându-se în toate părțile de parcă se pregăteau de atac, soldații din primul grup ajunseră la copaci și se puseră să hăcuiască trunchiurile, sfărâmând scoarța. Între timp, al doilea grup de soldați sfârteca solul, umplând aerul cu strigăte de luptă, ca și cum s-ar fi războit cu un inamic mortal.

Călăreții pe armăsari încornorați, care ieșiseră în coloană din oraș, se apropiară în formație de câte șase perechi. Erau îmbrăcați cu haine și echipamente negre și argintii, urmați de un călăreț singuratic, în veșminte verzi. În spatele acestuia venea o litieră, acoperită cu perdele din material fin, argintiu, cărată de opt bărbați înalți, toți îmbrăcați în alb și urmați de alți călăreți, dotați cu arme letale.

Cavalerul călare lătra niște ordine cu disperare. Simon o apucă pe Flora de braț. În ropotul copitelor și foșnetul cozilor cailor, procesiunea sosi alături de cavalerul călare și se opri la aproximativ douăzeci de pași de Flora și de Simon. Cavalerul

în verde, o femeie mlădioasă, descoperi litiera cu un gest dramatic.

– Mulțumesc, Andaria, se auzi o voce feminină, purtată de briză.

În lectică se afla o tânără cunoscută, care purta o coroניșă strălucitoare din argint și o rochie lungă, neagră cu argintiu. Își ținea în poală mâinile care-i sclipeau de nestemate. Ridică un braț cu un gest imperios, în timp ce Andaria o ajută să coboare.

– Ea e! exclamă Flora. Fata cu masca de leu! Ce caută aici?

– Am crezut c-a murit! spuse Simon.

– Ai crezut că a ucis-o Mitra? Nu pare genul. Nu cred că Mitra ar ucide pe cineva.

Ultima oară o văzuseră pe fata cu masca de leu sub biserica din strada Walbrook, în Londra, leșinată pe pământ, după ce se luptaseră cu ea pentru sabia-de-soare. De-atunci nu mai dăduseră ochii cu ea și plecaseră în momentul în care Mitra, cel din Tărâmul Aurit, stătea aplecat deasupra ei, părând că o va ucide.

Cavalerul călare aștepta agitat instrucțiunile fetei. În timp ce soldații continuau să alerge de colo-colo și să hăcuiască în stânga și-n dreapta, tânăra spuse:

– Regele a dat un ordin. Și ce a spus este drept.

Avea o voce puternică, ce răsuna pe toată câmpia.